

Jana DVOŘÁČKOVÁ

Loutkové divadlo Maminy Jaroměř

* 1970

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

Černá a bílá Fróna,
Loutkářská
Chrudim,
2007

Malá indiánská
pohádka,
2011

Rumplcák a princezníčka, 2022

Počta přišla, 2022

Jana
50 let
Znamení - Býk

Nezapomenutelná role: Maličká víla v představení Rytíř Brumla a maličká víla
Oblíbená cesta: Pěšky – Od horské chalupy Čarták na vrchol Soláně
Autem – Hřeboňová cesta od sedla pod Šerlichem do Bartošovic v O.h.
Oblíbené jídlo: Pečená kachna, Řízek s bramborovým salátem, Chleba s medem
Oblíbený literární hrdina: Jana Eyrová, Pipi Dlouhá punčocha, Athos (mušketýr)
Oblíbené město: Jaroměř, Rhodos
Oblíbená pranostika: Na Nový rok o slepičí krok
Oblíbená stavba: Maják
Oblíbený strom: Baobab
Oblíbený suvenýr: Oblázek
Oblíbený večerníček: Maxipes Fík
Oblíbený vynález: Rádio
Oblíbený citát: Leželi jsme na louce a kolébali jsme svou duši. (Kurt Tucholsky)

Srdečný pozdrav ze slavnostního představení ...

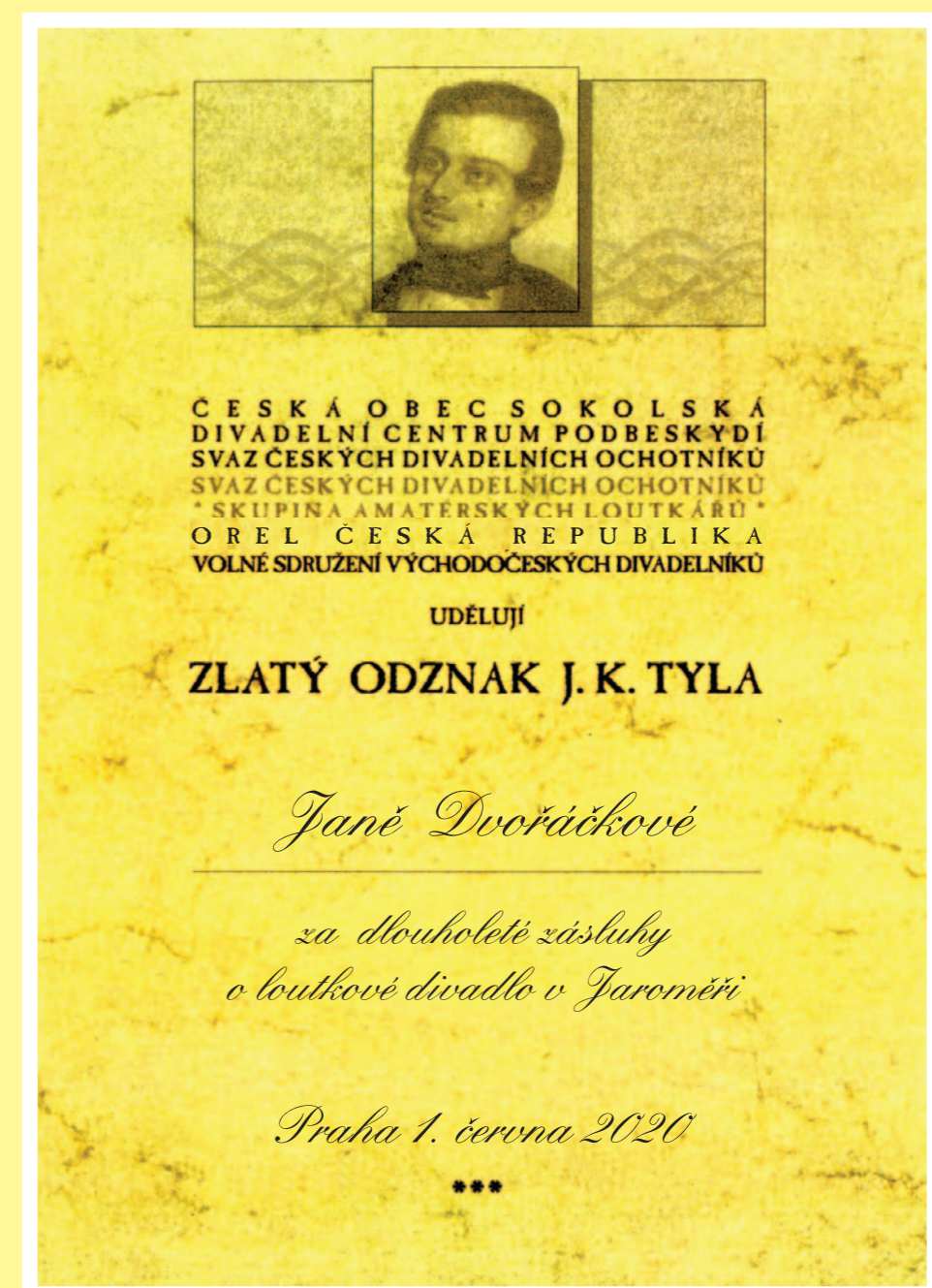
Vydání almanachu 100 + 1 rok loutkového divadla
v Jaroměři, 2022

Vzdělání: Střední všeobecné s maturitou – Gymnázium Jaroměř. **Zaměstnání:** Česká pošta, Bytový podnik, Městské kulturní středisko ... vše v Jaroměři.
První setkání s loutkovým divadlem: 1. Babiččina kuchyně a rodinné loutkové divadlo URANIA, které někdy v poválečných letech dostal od Ježíška bratr mojí maminky. To mě jako dítě okouzlo. Přišlo mi, že je to ta nejcnější věc na světě, byt rytič už v té době napadal na jednu nohu a princezna pomalu přicházela o vlasy. Před několika lety mi strýc Stanislav své divadlo daroval. Čehož si nesmírně vážím. 2. Boučkově loutkové divadlo v Jaroměři. Bylo mi necelých deset, když jsem se se svým starším bratrem stala členem dětského souboru. Bratr vydržel asi dva roky, já o pár desítek let déle.

Inscenace - režie (ne-li uvedeno jinak, jedná se o vlastní texty či dramaturgizace Jany Dvořáčkové):
Boučkově loutkové divadlo: soubor LS BOĎI Jaroměř - představení na domácí scéně: O princezně Žofce (1989), Tři zlaté zuby draka Fanouše (1995), Kterak Kašpárek k Rozárcé přišel (1995), úprava textu E. Vavrušky, Kašpárek a švec (1995), Jak se přede zlatá nit (1996), Čertův švagr (1996), O statečné princezně Anece (1997), Kašpárek ve službě (1997), Princ Bajaja (1999), O bílé paní (1999), O hodináři Šimonovi (2000), na motivy žaka 9. třídy Milana Bažanta, Krakonošova nadílka (2001), úprava textu J. Rudloffa, Máňa a loupežníci (2001), Sněhová královna (2002)
Soubor LS BOĎI Jaroměř - zájezdová představení: V říši pimprlat (1992), na motivy Franka Weniga, Jak se čerti ženili (1993), na motivy Jiřího Závěckého, Kašpárek na skalním hradě (1994), Lesní víla Mandolína (1997), Kašpárek a princezna Darla (1998), Povídám pohádku (1999), Starý příběh jaroměřský (1999), Pohádka z temného hvozdu (2002)

Autorství textů: Zlatovláska, O bílém hadovi, Čert, Kašpárek a ti druzí, Tři zlaté vlasy děda Vševeda, dramaturgizace pro nahrávku na CD
Dětský loutkářský soubor Chlup Jaroměř: Máša a medvědi (1990), O pejskovi a kočičce (1991), Šípková Růženka (1992)
Dětský loutkářský soubor BOĎI Jaroměř: O lišce (1999), Jak Kuba s Kašpárkem hledali princeznu (1999), Byl jednou hrad (2000), O Sněhurce (2001), Perníková chaloupka (2002), text: Martin Drahorád, Kašpárek, Mafi a mořský král (2006), O Smolíčkovi (2007)
Loutkové divadlo Maminy Jaroměř: Princezna Rozmařilka (2005), text ve spolupráci se Zdeňkou Broukovou na motivy starých textů, Černá a bílá Fróna (2007), Jméno pro kuřátko (2007), Jak táta Kamil kobyly měnil (2007), Princ a prasátko (2007), Žabí princ (2008), Myšístroj (2009), Malá indiánská pohádka (2010), O draku Bazilíškovi (2011), Aňuška a Marfuška (2012), Kocour v botách (2013), Rytíř Brumla a maličká víla (2014), spoluautor textu: Zdeněk Zdražil, Vyvražďení Vřovců (2015), Jak Rózička štěstí našla (2016), Noe, Jonáš a ti druzí (2017), Kašpárek a princezna z jezera (2019).
Dětský loutkářský soubor Blechy Jaroměř: Potkal šnek šneka (2007), Za všechno můžou prasátka (2009), Byl jednou ostrov (2009), text na motivy Lenky Jechové, Pohádka o Červené Karkulce (2011), Černoušek a lev (2011), Jak jeli vojáci stavět bunkr (2011), režie a text ve spolupráci s Kryštofem Broukem, Oslivky Vánoce (2011), text ve spolupráci se souborem, Tichá planeta (2011), Černoušek a lev (2012), Šly žížaly k moři (2012), text ve spolupráci s Káťou Pavlistovou a Majdou Horákovou, Jak to bývá v pohádkách (2013), text na motivy Milady Mašatové, Čaroděj (2014), text na motivy Lenky Jechové a Pavliny a Denisy Dostálové, Kterak Kašpar hvězdy sčítal (2015), text na motivy Adama Zajíčka a Danečka Novotného, Povídání o pejskovi a kočičce (2016), Za pohádkou pohádka (2017), Jak to bývá u medvědů (2018), Zajíc a čarodějnice (2019)

Mnohé inscenace Jany Dvořáčkové získaly vícero ocenění na přehlídkách všech stupňů, několik se jich dočkalo i účasti na CP Loutkářská Chrudim.
V roce 2020 byl Janě Dvořáčkové udělen Zlatý odznak J. K. Tyla.

Markéta FEJFAROVÁ

DS J. K. Tyl Josefův Důl

* 1936

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

Víkend uprostřed týdne, 1977

Ryba ve čtyřech, 2000, s Josefem Bartákem, rovněž nositelem ZO JKT

Ryba ve čtyřech, 2000

Šťastná rodina, 1979

Inklutanten 3, sci-fi film z roku 2016; ve dvou rolích obsazeny herečky DS J. K. Tyl Josefův Důl, Markéta Fejfarová (vpravo) a Jana Řeřichová

Jezulátko, 1985

Rajčatům se letos nedaří, 1991

Markéta Fejfarová vyrostla v osadě Maříkov u Jablonce nad Jizerou, kde absolvovala základní školu. V letech 1951-1955 absolvovala Pedagogickou školu pro učitelky MŠ. Provádala se za učitele Zdenka Fejfara. Jako učitelka pracovala v MŠ v Nové Vsi nad Nisou, později se s rodinou přestěhovala do Josefova Důlu, kde zastávala funkci ředitelky MŠ. I se svým mužem se zapojila do kulturního a společenského života obce. Je členkou DS J. K. Tyl Josefův Důl a SČDO od roku 1974. Od počátku zastávala funkci jednatelky spolku a organizátorky 16 okresních a 19 krajských přehlídek venkovských ochotnických souborů. Za 45 let ochotnické práce se hrála 29 rolí a získala na přehlídkách (okresní, krajská, národní – Josefův Důl, Frydlant, Maššov, Znojmo, Vysoké n. J.) významná ocenění. V rámci Svazu českých divadelních ochotníků získala Zlatý odznak SČDO (1996) a ocenění Zlatý Harlekýn (2016). V letech 1976-1978 absolvovala několik odborných školení o herecké práci, vedených Jarmilou Drobnou - Černíkovou. Markéta Fejfarová je autorkou vynikajících zákusků (šátečky, kremrole), které mnoho let pekla pro návštěvníky josefodolské krajské přehlídky Josefodolské divadelní jaro (léto).

Přehled získaných cen:

- 1976 – 1977 Víkend uprostřed týdne (Jana – OP, KP, NP)
- 1978 – 1979 Možná je na střeše kůň (Anda – OP, KP, NP)
- 1985 Jezulátko (Alžbětka – OP, KP, NP)
- 1991 Rajčatům se letos nedaří (Mira – OP, KP, NP)
- 1992 Ženich pro čertici (Nanyňka – KP Josefův Důl, KP Tanvaldský člunek)
- 2000 Ryba ve čtyřech (Karolína – KP)
- 2001 – 2002 Zdaleka ne tak ošklivá (Filipa Henegavská – KP, NP Znojmo)
- 2003 – 2004 Líný Honza (Sudička – KP)
- 2014 – Vajíčko (Matka – KP)

CESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Markétě Fejfarové

*za mnohaletou obětavou práci
pro divadelní spolek J. K. Tyl Josefův Důl
a SČDO*

Praha 1. června 2020

...

Jarmil FELTL

Ochotnický divadelní spolek Tyl Polička

* 1942

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

Anežka, 1969

Anežka, 2013

Kulíšek, 1953

Lucerna, 1970

Každý něco pro vlast, 2004

Tartuffe, 1971

Loupežník, 1984

Charleyova teta, 2012

Kat a blázen, 2009

Těžká Barbora, 2011

Jeho divadelní začátky jsou spojeny s obecnou školou v Sádku u Poličky, kde pod vedením své matky, která tam učila, poprvé hrál v pohádkách, co se hrály ve vesnických hospodách, které měly sály s jevištěm. Tady se v padesátých letech minulého století odehrával i veškerý společenský život, tancovačky, divadla, bály a jiné.

Sám Jarmil Feltl vzpomíná: „Po příchodu na osmiletku do Poličky se děti s divadelními vlohami ujala paní učitelka Hrdinová a pan učitel Pokorný. Hrál jsem v Princezně Pampelišce, Divé Báře a dalších uváděných divadlech. Na jedenáctiletce v letech 1956 až 1959 mě pan Krupař a profesor Tamele, skvělý herec a režisér, obsadili do her Vyšší princíp, Ondřej a drak, se Zpěvy sladké Francie jsme postoupili až do celostátního kola STM v Bratislavě. Během studia na vysoké škole a pak v zaměstnání jsem si zahrál i ve vesnickém dramatu... Po návratu do Poličky jsem byl zaměstnán jako učitel na ZDŠ a začal jsem zase hrát. V roce 1969 v Anežce – roli Bedřicha, milovníka Anežky, měla 25 repríz, v roce 1970 – Zajíček v Lucerně a další rok 1971 Výslech po italsku, v roce 1972 – Tartuffe. Následující delší pauza byla ovlivněna studiem v Ostravě na Pedagogické fakultě a pracovním umístěním na gymnáziu v Moravské Třebové a ve Svitavách. V roce 1991 v obnovené Anežce mi byla přidělena role tuláka Jařiny, reprízováno bylo 13x. A v roce 2002 po opravě Tylova domu opět Anežka ve stejné roli Jařiny, s devíti reprízami“. V roce 2004 při otevření Divadelního klubu Jarmil přednesl na počest slavnosti úvodní báseň ze své tvorby a vžil se do role Partese ve hře Každý něco pro vlast. Rok 2006 mu přinesl roli Reverenda ve hře O. Wilde Jak je důležité mít Filipa. A pak v roce významného výročí divadelního spolku – 190 let ochotnické činnosti v Poličce – byly nacvičeny hned dvě hry: Kat a blázen, v níž Jarmil hrál roli Ibané, a také Lucerna, v níž hrál Brahu. V roce 2010 a 2011 hrál v Těžké Barboře Starostu a v Charleyově tetě Plukovníka. Obě hry se objevily v programu Krajské postupové přehlídky „Zlom vaz“ v České Třebové. Jarmil nemalou měrou přispěl svým hereckým výkonem k tomu, že Těžká Barbora v roce 2011 i Charleyova teta v roce 2012 byly porotou oceněny. Na domácí scéně se uvedl opět v roli Jařiny v kultovní hře Anežka (v roce 2013 a posléze 2015 k výročí 750 let města Poličky). Od roku 1969 až do roku 2015 si v Anežce zahrál celkem třiapadesátkrát! Několikrát uváděl přehlídku amatérských divadelních souborů Zákrejsova Polička, moderoval rozsvícení vánočního stromu v Poličce, vystupoval při čtení na večeru Jana Vladislava, recitoval při Večerech poezie a jiných příležitostných akcích DST. V nedávné době musel svoji ochotnickou činnost ukončit ze zdravotních důvodů.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Jarmilu Feltlovi

*za celoživotní vynikající hereckou činnost
a vystoupení na příležitostných akcích
DST Polička*

Praha 1. června 2020

...

Marcela KOUKOLSKÁ

DS Hraničář Rumburk

* 1951

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

Ženitba, 2012

Charleyova teta, 2013

Leč pro nimroda, 2014

Podivné návraty, 2014

Stryček Váňa, 2017

Vypřádání víly času, 2018

Smíření, 2017

Smíření, 2018

Jak je důležité mít Filipa, 2015

Lakomec, 2016

Rok na vsi, 2021

Majka Koukolská se přistěhovala do Rumburku v polovině 70. let. Celý život pracovala, jak sama říká, jako "porodní bába". A protože ji těšila práce s dětmi a sama měla divadelní ambice, od počátku let osmdesátých zde léta vedla dětské dramatické studio. V něm vychovala desítky mladých lidí k lásce k divadlu a řada z nich se poté stala členy DS Hraničář. Z úspěšných inscenací studia jmenujme Kabaret za školou (1982), Strašidlo Bublifuk (1983), Kouzelník Dík (1986) a Koráb Racek (1988). Sama se na jevišti v řadách Hraničáře objevila poprvé v roce 1982 v roli Klapky v kabaretu Bábi, jde se do bia. Její nejvýraznější rolí byla Vilma v Císlerově komedii Brejle, dále hrála pětiroli v Nezkrotné lady Hamiltonové (autor Jiří Bednář), Hlasatelku v Tanečku přes dve pěkla (Miloš Kratochvíl) a paní Worchesterovou v kabaretu Pojďte s námi do saloonu. Kabarety tehdy bývaly tradiční, víceméně autorskou produkcí souboru, který vedl Milan Ledvinka. Posléze na hraní rezignovala, mj. proto, že po oddělení DS Domu kultury od DS Hraničář soubor potřeboval dramaturga a režiséra. Tyto schopnosti mohla Majka nabídnout také díky dosavadní spolupráci se svým manželem Miroslavem, který se v souboru také vícekrát tvůrčím způsobem uplatnil. Dramaturgii a režii se Majka věnuje stále, a to s neutuchajícím nadšením...

Inscenace Divadelního spolku Hraničář Rumburk v režii Majky Koukolské:
 1989 - V. Vančura: Josefina
 1990 - J. Mlejnek: O zlém draku Mračounovi
 1993 - J. Patrick: Podivná paní Savageová
 1998 - J. Makarius: Strašidlo
 1998 - J.-B. Molière: Tartuffe
 1999 - J. Anouilh: Neapol nebo zemřít
 2007 - P. Yeldham, D. Churchill: Slečna Flintová
 2009 - M. Koukolská, A. Helmichová: Honza a kouzelná flétna
 2010 - J. B. Thomas: Charleyova teta
 2011 - W. Shakespeare: Sen noci svatojánské
 2013 - N. V. Gogol: Ženitba
 2014 - Podivné návraty (rozmarňá veselohra na motivy příběhů Johna Patricka o paní Savageové)
 2015 - O. Wilde: Jak je důležité mít Filipa
 2016 - A. P. Čechov: Stryček Váňa
 2017 - J.-B. Molière: Lakomec
 2018 - M. Koukolská: Smíření
 2018 - Vypřádání Víly času
 2020 - Petr Zelenka: Job interviews
 2021 - Alois a Vilém Mříštkovi: Rok na vsi
 2022 - Podle K. Čapka: Jak se dělá divadlo

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
 DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
 SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
 SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
 SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
 OREL ČESKÁ REPUBLIKA
 VOLNÉ SDRUŽENÍ VYCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Marcelo Koukolské

za mnohaletý významný přínos ochotnickému divadlu
 ve Štubnovském výběžku a práci pro SČO

Praha 1. června 2020

...

Josef PIKNER

Říše loutek Praha

* 1941

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

Jedno z reklamních autíček Josefa Piknera pro Mladou Boleslav

Loutky pro televizi

Oblíbené omalovánky Josefa Piknera

Triková loutka pro představení na světové výstavě v Šanghaji

Scéna s loutkami pro představení Kašpárek v pekle v Říši loutek

Loutky pro dětský soubor v Mladé Boleslavi

Loutky pro představení Kašpárek a ježibaba v Divadle Říše loutek

Loutky pro představení Večer tříkrálový podle návrhu A. Suchardové Brichové

Josef Pikner pracuje na dřevěné loutce

Josef Pikner se narodil 17. 3. 1941. Po neúspěšných pokusech dostat se na výtvarnou školu pracoval v Kladenských ocelárnách jako šamotář, později jako směnový mistr na údržbě koksových baterií. Ještě jako šestnáctiletý navštívil s přáteli loutkové divadlo v Říši loutek a jeho zákulisí. Tohle kouzelné prostředí a společnost lidí, kteří i při náročném povolání svůj volný čas věnovali loutkám a pohádkám pro dětské diváky, ho uchvátilo. Stal se členem a loutkohercem, později i režisérem a výtvarníkem. Díky skvělému loutkáři a sochaři Bohumíru Koubkovi, s kterým měl možnost spolupracovat na několika inscenacích, získal zkušenosti a znalosti při výrobě loutek. Po ukončení výroby koxu v Kladně a práce v tomto oboru se Josef Pikner věnoval už jen loutkovému divadlu a loutkám. Vyráběl loutky pro televizi, amatérská divadla, dětský soubor v Mladé Boleslavi, soubor Via Praga atd., především však působí i nadále v pražské Říši loutek.

Již více než šedesát let...

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Josefu Piknerovi

za dlouholeté výrazné tvůrčí působení
v Divadle Říše loutek

Praha 1. června 2020

...

Jiří POŠEPNÝ

Libošovický ochotnický spolek

* 1963

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

DS Krakonoš - Zájezd do Francie
- Tři mušketýři, 2005

DS Krakonoš - Polib tetičku,
2005

LOS Libošovice - Charleyova teta,
2015

DS Krakonoš - Víkend, 2005

LOS Libošovice - Dalskabáty, 2014

Červený Kostelec, při hodnocení představení, 2016

LOS Libošovice - Zelňačka, 2014

Naši furianti, 2019

Divadlo začal hrát jako osmiletý kluk v souboru v Bitouchově u Semil: hrál jednoho z trpaslíků ve Sněhurce. Vztah k divadlu zdědil po tatínkovi, i jeho tři sourozenci hráli divadlo. V letech 1982-1995 působil v souboru I. Olbrachta v Semilech. Od 1989 byl jeho předsedou. Za deset let to sehrál přes dvacet rolí. Poté se stal členem souboru Krakonoš ve Vysokém nad Jizerou, kde r. 2002 vytvořil roli Truffaldina v inscenaci hostujícího režiséra Milana Schejbalu: "Se svými sto dvaceti kily živé váhy a téměř dvěma metry výšky překypuje energií a temperamentem, takže je ho plně jeviště. Jeho sluha je dobrácky medvěd s jedinou touhou konečně se dobře najíst. Nechce podvést své pány a ze všech sil se snaží jim vyhovět. Právem za tuto roli získal na Divadelní Třebiči hereckou cenu." R. 2001 dostal na stejné přehlídce cenu za ztvárnění hlavní role v Charleyově tetě.

2008 se Jiří Pošepný usadil v Libošovicích, stal se tu hostinským a v 2013 obnovil tradici místního divadla, když založil Libošovický ochotnický spolek - LOS.

2012 - Laurent Ruquier: Uděláte mně to znova?, režie. Premiéra i reprízy v místním sále pro 200 diváků byly zcela vyprodané, na představení jezdili diváci ze širokého okolí.

2014 - Jan Drda: Dalskabáty, hřísná ves, režie. Zájem divadelníků velký, hráno v rozšířeném počtu herců, premiéra v Libici n. C.

2014 - hostování Červený Kostelec, DS Na Tahu - na motivy J. Vrchlického: Noc na Karlštejně, r. Marcela Kollertová. Účast na KP Červený Kostelec 2015. Účast na Voskocově Sázavě 2015 - cena za mužský herecký výkon – purkrabí.

2014 - hostování Libice nad Cidlinou - René Fallet, Alexandr Gregar: Zelňačka, role Claudie Ratinie' r, zvaný Glód. Účast na KP Wintrův Rakovník - cena za herectví.

2015 - Vlastimil Peška: Babička v trenýrkách aneb Aprílová komedie. Režie, scéna (s Jaroslavem Bartákem). Účast na KP Červený Kostelec.

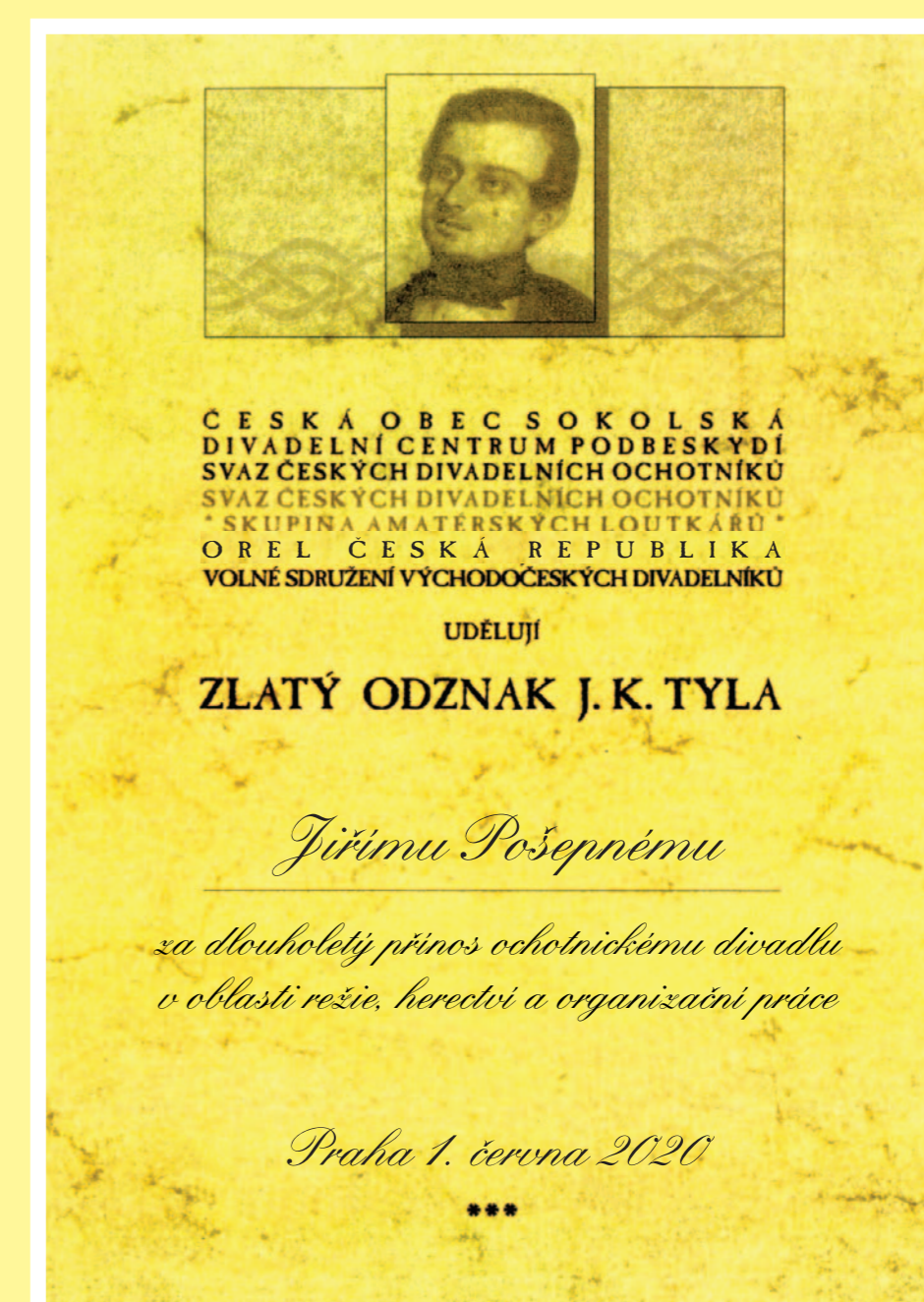
2016 - Thomas Brandon: Charleyova teta. Režie a role Lorda Babberleyho

2017 - Robin Hawdon: Dokonalá svatba, režie. Účast na KP Miletínské divadelní jaro 2018

2018 - Jaromír Břehový: Otylka, režie a dramtizace. Účast na KP Miletínské divadelní jaro 2019

2018 - Jan Drda: Hrátky s čertem (s DS Krakonoš Vysoké n. J.), režie

2019 - Ladislav Stroupežnický: Naši furianti - režie

Marcela ŠKODOVÁ

DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou

* 1960

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

A jitra jsou zde tichá – Vojínka – 1984

Slavnostní večer k Roku českého divadla – Pohádka – 1983

Taneční kroužek Divadelního spolku Krakonoš – 1978

Uvádění před představením Krakonošova divadelního podzimu – 1985

Na pobytí u Krakonoše – průvodní slovo – 1980

Sen vo křilouce – 1981

Slavnostní závěr přehlídky v r. 2015 (s Vlastimilem Ondráčkem, bývalým dlouholetým předsedou SČDO a jedním z prvních nositelů Zlatého odznaku J. K. Tyla)

Loučení se souborem za přípravný výbor vysoké přehlídky – 2011

Vítání souborů před divadlem Krakonoš – 2010 (se současným předsedou SČDO, Josefem Hejralem)

Ve vysokém divadle začala Ing. Marcela Škodová jako většina mladých děvčat rolí uvaděčky, ale už v roce 1977 se využila její „kvalifikace“ dobré recitátorky z dramatického kroužku knihovny, aby zvládla v loutkové scéně mluvit Kalupinku. Loutkám zůstala věrná přes 33 let dodnes, ať jako princezna, víla nebo čarodějnice, případně technická výpomoc. Však se s nimi podívala nejen na Čechovu Olomouc, ale i na mezinárodní loutkářský festival do Francie (1997). V loutkovém divadle patří mezi nestory, více délkou působení než věkem.

Rolí na velkém divadle má na svém kontě jen pár, můžeme připomenout Královnu víl ze Strakonického dudáka. O to více se podílela na krkonošských pásmech jako vypravěčka i jako tanečnice tehdy nově vzniklého tanečního kroužku při DS Krakonoš. Bylo uvedeno téměř 40x nejen v okolí Vysokého, ale i v dalších místech republiky. Její skvělé mluvy se využívalo i při moderování rozličných oslav, jak bývalo zvykem. Velmi rychle se zjistilo, že je výborná pro zázemí inscenací jako inspicientka nebo výtečná nápověda. Nikdy jí nevadilo pomáhat u dalších akcí, dětského dne, balů, kuchyňky, různých slavností a tolik potřebných brigád, pro divadlo Krakonoš zcela nezbytných.

V dobách, kdy se ve Vysokém pořádalo hodně akcí pro SČDO, patřila opět k těm aktivním. Samostatnou a zcela nepřehlédnutou kapitolou jejího podílu v ochotnickém divadle je působení na národní přehlídce, kde v roce 1978 začínala jako uvaděčka, pomocná technická síla i hosteska.

Po změně poměrů postoupila v roce 1991 do přípravného výboru, kde je dodnes její hlavní činností hospodaření celé přehlídky. Její příslušná pečlivost se této akci vyplácí. Opět patří mezi pokorné, pracovité a nenápadné členy spolku a přehlídky. Hospodářka Krakonošova divadelního podzimu nesklízí potlesk na otevřené scéně, tak jako velké role, které uvíznou v paměti diváků, ale jen symbolický, tichý, když položky má dáti – dal nejsou v rozporu.

Návrh na udělení Zlatého odznaku J. K. Tyla byl podán při příležitosti jejího životního jubilea 60 let. Přesně polovinu z toho - i při rodině a studiu na vysoké škole - věnovala přehlídce.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÉ REPUBLIKY
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Marcelo Škodové

za dlouholeté všestranné působení ku prospěchu divadla
ve Vysokém nad Jizerou a národní přehlídce
Krkonošova divadelního podzimu

Praha 1. června 2020

...

Ludmila ŠMÍDOVÁ

Náchodská divadelní scéna

* 1944

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

2016 - Inscenaci Popel a pálenka Lída Šmídová režírovala a zároveň si zahrála hlavní roli

Se Sašou Gregarem, jedním z prvních nositelů Zlatého odznaku J. K. Tyla

2009 - Polib tetičku

2010 - Možná je na střeše kůň

2021 - Generálka Jeho Veličenstva (Jiráskův Hronov)

Lída Šmídová absolvovala Střední ekonomickou školu v Náchodě. Od roku 1974 byla zaměstnána 17 let v Náchodském kulturním středisku, nejdříve jako vedoucí ekonomického oddělení, později jako vedoucí vzdělávacího oddělení se zaměřením na kurzovní činnost, činnost zájmové uměleckých souborů, pořádání besed, přednášek, filmových večerů. Co se týká amatérského divadla, nejdříve v Náchodě jen hrála, poté začala studovat herectví a později i režii na Lidové konzervatoři Východočeského kraje. Tam se potkala s prof. Františkem Štěpánkem, který jí hodně ovlivnil. Když hledala text pro svou první režii, objevila dramatika Alejandra Casonu a zamilovala se do něj. Nastudování náročného textu se povedlo a soubor postoupil na přehlídku v Jiráskově Hronově.

Je také herečkou. C považuje za svůj osobní vrchol na jevišti? „Dostala jsem jednou nádhernou roli, s níž jsem si nejdříve vůbec nevěděla rady, zkoušeli jsme Věc Makropulos, kde jsem hrála Emilii Marty, úžasná výzva. Měla jsem strach a nevěděla, jak do toho. Zkušená kolegyně Vlasta Žitná mi řekla, že to nemůžu vzdát, protože takovou roli dostanu jen jednou za život. A měla pravdu,“ uvádí Lída Šmídová. A dodává, že jí hodně pomohli její herečtí kolegové, jako Ladislav Hrudík nebo Jiří Kubina, kteří jsou vynikající kumštýři.

A jak hledá Lída Šmídová texty? Říká, že když jí při čtení v hlavě běží film, je to trefa do černého. Hned vidí scénu, aranž, jednáni postav. Jejmu srdci je nejbližší klasické divadlo, vyprávění příběhů, navíc je romantička. Současnou moderní dramatikou sleduje, aby měla přehled, užívá si to jako divák. Jako režisérka se jim vyhýbá. Ráda vzpomíná na inscenaci Možná je na střeše kůň, kterou inscenovala dvakrát, v letech 1986 a 2010.

Po letech se Lída Šmídová chtěla vrátit k autorovi, se kterým začínala, Alexandru Casonovi. Napsala překladatelce jeho děl Haně Posseltové, vyznala se jí ze své lásky k divadlu a požádala ji o překlad Bárky bez rybáře. „Odepsala mi a pozvala k sobě domů na Vinohrady. Vypravovala mi o Španělsku, o Casonovi, byl to pro mě zážitek.“ popisuje Šmídová začátek jejich přátelství. Obě ženy si začaly pravidelně dopisovat. „Když viděla moje nadšení pro Casonu, dala mi rukou psané překlady. Slíbila jsem, že je přepíšu na stroji. Svou kompletní překladatelskou práci měla zaznamenanou v sešitech. Pár textů jsem jí předala. Ale ne všechno, protože náhle zemřela. Překlady jsem nakonec poslala do agentury Díla,“ říká Ludmila Šmídová. Z překladů Hany Posseltové nastudovala v české premiéře titul Třetí slovo a Bárku bez rybáře dělala v republice jako druhá.

Výčet her v režii Ludmily Šmídové
A. Casona – Jitřní paní, 1981, N. Tanská – Mezi pátou a sedmou, 1982, J. Šotola – Možná je na střeše kůň, 1983, A. Arbušov – Romance ve třech, 1987, J. N. Nestroy-J. Verich – Teta z Bruselu, 1990, Jiří Hubač – Generálka Jeho Veličenstva, 1994, J. K. Tyl – Tvrdohlavá žena, 1996, W. Shakespeare – Sen noci svatojanské, 1997, A. Casona – Bárka bez rybáře, 1999, J. B. Molière – Tartuffe, 2002, J. Drda – Dalská báty hříšná ves, 2003, A. Jirásek – M. D. Rettigová, 2004, L. Šmídová podle W. Shakespeara – Zkrocení zlé ženy aneb Jakou moc má láska, 2005, F. Tetauer, V. Blažek – Strašidla na Karlštejně, 13.6.2006, R. Thomas – Past na myši, 2007, S. Williams – Polib tetičku, 2009, J. Šotola – Možná je na střeše kůň, 2011, R. Thomas – Osm žen, 2014, B. Ahlfors – Popel a pálenka, 2016, A. Casona – Třetí slovo, 2018, D. Laurentová – Bouře na obzoru, 2019, J. Hubač – Generálka jeho Veličenstva, 2019. Mnoho z nich bylo oceněno.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOVNÍKŮ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOVNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Ludmila Šmídová

za dlouholetý přínos ochotnickému divadlu
v oblasti režie, herectví a organizační práce

Praha 1. června 2020

Tomáš VÁCL

Divadlo v Roztocké, Jilemnice

* 1964

Nominace: Česká obec sokolská

Portugálie, 2005

Soudné sestry, 2007

Loupežníci na Chlumu, 2009

Balada z hadrů, 2011

Petrolejové lampy, 2016

Kasaři, 2012

Sen noci svatojánské, 2019

Podivná paní Savageová, 2013

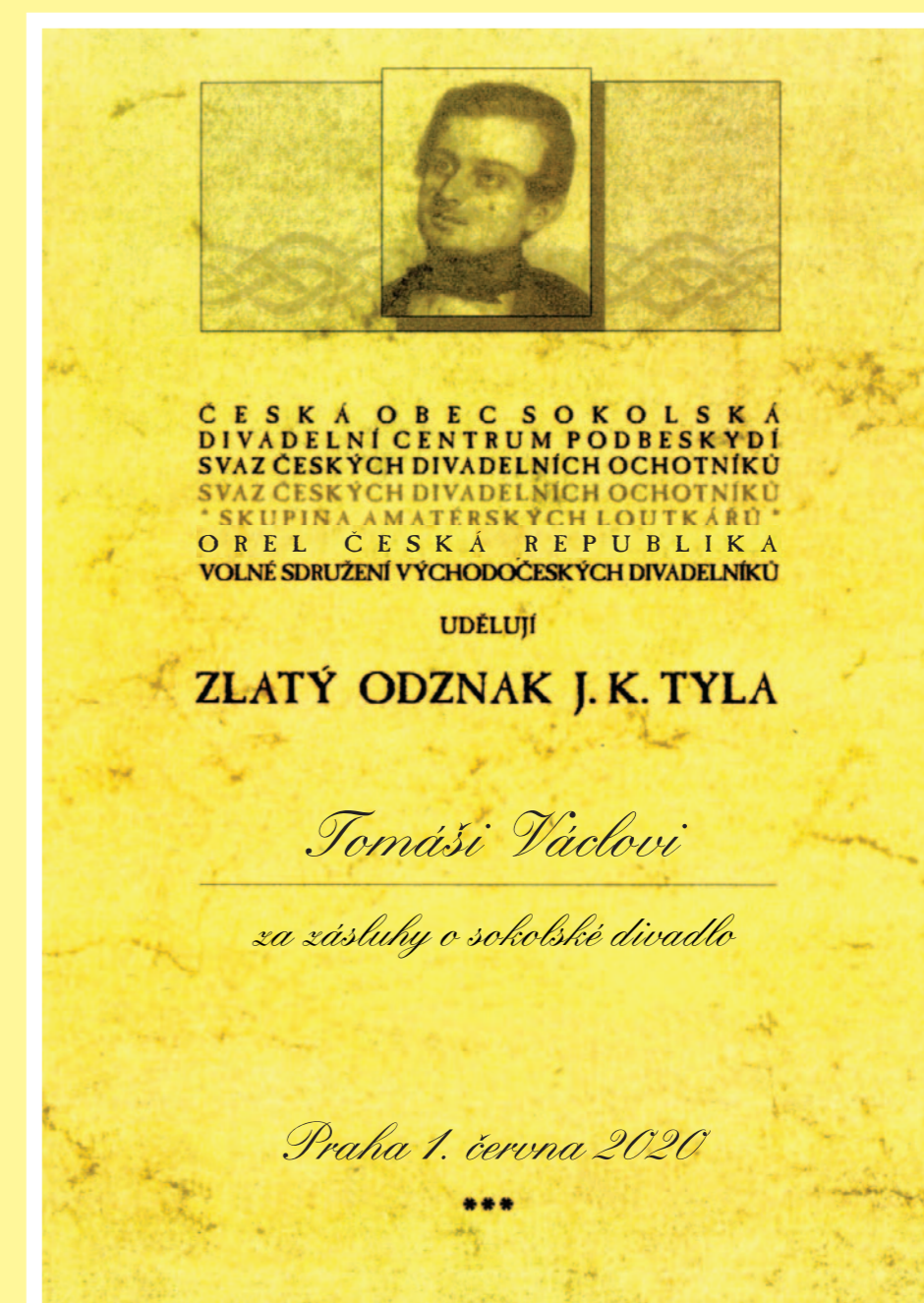
Ztížená možnost soustředění, 2022

Donaha, 2020

Režisér, herec a organizátor sokolského divadla v Jilemnici, Tomáš Václ, se narodil v Jilemnici v roce 1964. Maturoval na gymnáziu ve Vrchlabí (1983) a absolvoval Pedagogickou fakultu v Hradci Králové (1987) s aprobací učitelství pro 1. stupeň základní školy. Tomuto oboru se profesně věnuje dodnes. Od roku 1992 souběžně působí v divadelním souboru v Jilemnici, kde debutoval rolí Józsefa Kabeleického v pohádkové krkonošské komedii Marie Kubátové Jak přišla basa do nebe. O dva roky později ztvárnil postavu Gillese ve hře bratří Čapků Lásky hra osudná. V létě 2003 se začal pravidelně účastnit vzdělávacích seminářů na Jiráskově Hronově a v letech 2004-2006 absolvoval režijní kurs SČDO za vedení režiséra, porotce a divadelníka Rudolfa Felzmana. V roce 2004 se ujal první vlastní režie: tragikomedie Zoltána Egresyho Portugálie. Při další z řady příležitostí, tři roky nato, okouzlil humorem a neotřelostí Terryho Pratchetta inscenoval fantasy Soudné sestry. Od ledna 2010 stojí v čele souboru Divadlo v Roztocké – Jilemnice. Jeho první výraznou inscenací zde byla divadelní hra E. E. Schmitta Hotel mezi dvěma světy, s níž také vystoupil poprvé na VIII. národní přehlídce sokolských divadel v Lázních Toušeni (2013). Na následující sokolské přehlídce reprezentoval svůj soubor i jako dramatik inscenací detektivního příběhu Zmatek v penzionu domov (2015). V dalším ročníku sám suggestivně zaujal i herecky v roli hejtmana Maliny v Petrolejových lampách Jaroslava Havlíčka (2016). Vrcholem jeho dosavadní dramaturgické a objevné režijní práce byla inscenace Shakespearova Snu noci svatojánské, s níž celý soubor exceloval na XI. národní přehlídce sokolských divadel jako s jednoznačně nejzdařilejší inscenací (2019). Nejvýznamnější hereckou příležitostí byla pro Tomáše role sfilitického hejtmana Maliny v Havlíčkových Petrolejových lampách, kterou v roce 2016 režírovala jeho žena Lucie. Z divadelních přehlídek, kterých se pravidelně účastní, si přivezl mnoho ocenění za režii i herecké výkony. S kolegou a kamarádem Pavlem Libnarem připravili v roce 2021 divadelní pásmo ke třiceti letům od vzniku souboru. Neúnavnou organizační, dramaturgickou, režijní i hereckou činností se stal Tomáš Václ novým nepřehlédnutelným vzorem pro všechna další sokolská ochotnická divadla v českých i moravských regionech.

Inscenace Divadla v Roztocké: 2001 - Manon Lescaut. 2002 - Johann Nepomuk Nestroy: Zlý duch Lumpacivagabundus, r. Tibor Hájek. 2005 - Zoltán Egresy: Portugálie. Účast na KP Lomnice nad Popelkou. 2003 - s DS Žalý při TJ Sokol Benecko, Zdeněk Karásek a kolektiv: Poklad?! Být jiný se neodpouští, r. Zdeněk Karásek a kol. 2006 - Revizor. 2008 - Terry Pratchett: Soudné sestry. 2010 - Iva Peřinová podle J. N. Štěpánka: Loupežníci na Chlumu. 2011 - Eric-Emmanuel Schmitt: Hotel mezi dvěma světy, r. Tomáš Václ. 2014 - Pukoviny aneb Ochotnické noci sen. 2014 - Zmatek v penzionu Domov, r. Tomáš Václ. 2015 - Účast na ObP Pohárek SČDO, Kandráska SČDO a Jednoaktovky SČDO, Železný Brod - Tomáš Václ a Lucie Vítová coby Petruccio a Kateřina ze Shakespearovy hry Zkrocení zlé ženy - dialog, doporučení na CP ve Velké Bystřici. 2016 - Jaroslav Havlíček: Petrolejové lampy, r. Lucie Václ. 2018 - William Shakespeare: Sen noci svatojánské, r. Tomáš Václ. 26.12.2021 - Muzikál Jdeme na to! Uvedeno v Divadle Krakonoš, Vysoké n. J. 2022 - Terrence McNally & David Yazbek: Donaha, r. Lucie Václ. 2020 - Donaha, r. Lucie Václ.

Vladimír MACENAUER

LD Sokol Bystřice pod Hostýnem

* 1947

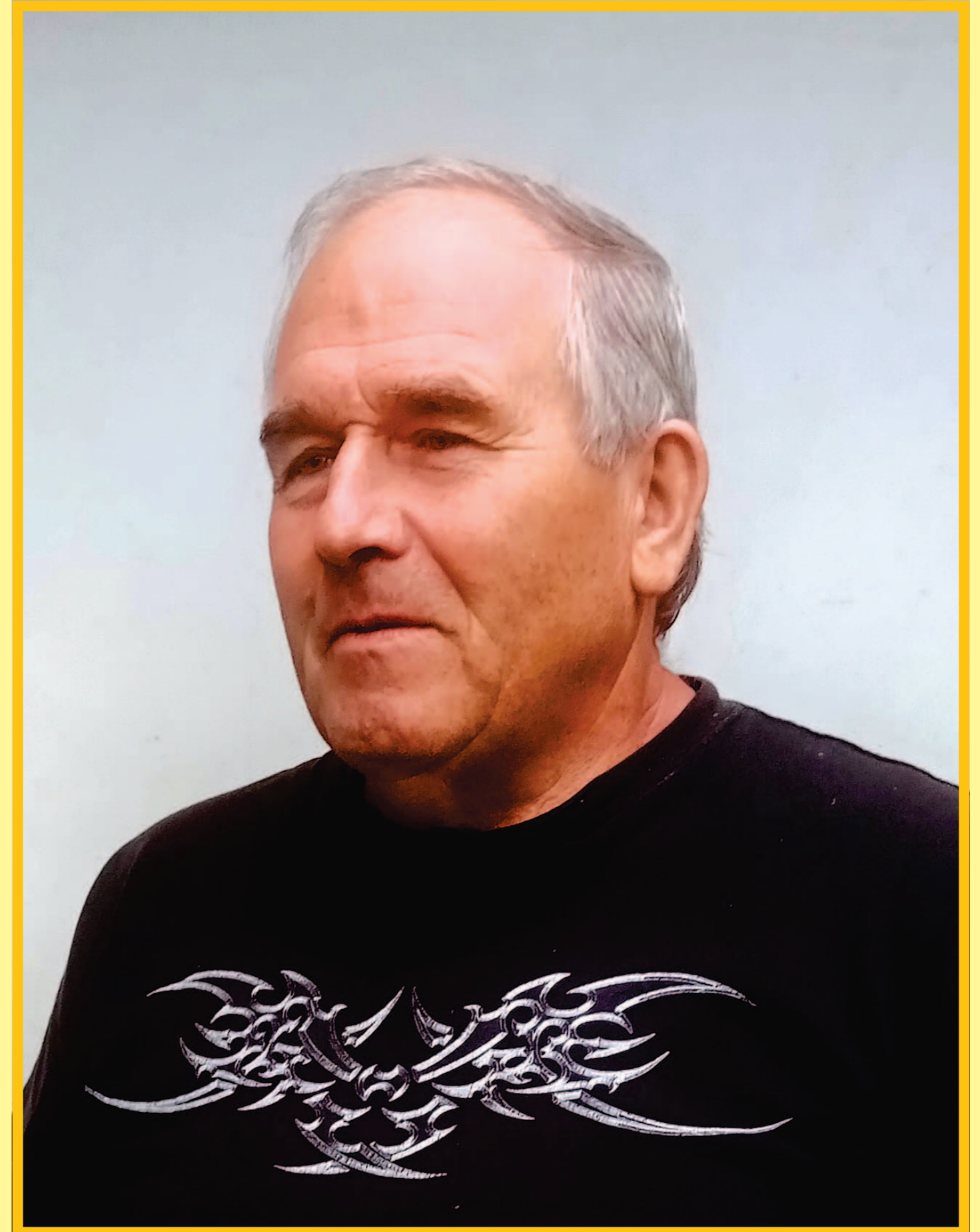
Nominace: Česká obec sokolská

Pohádka Kašpárek vaří živou vodu, 2005

Soubor v roce 2005

Sokolské šibřinky 2006

Přerovské Letnice, 2007

Kroměřížští loutkáři na našem představení, 2008

Loutkářské letnice, 2009

Seminář v Hostivaři, 2009

Čtená zkouška, 2009

Narodil jsem se 1. února 1947 ve Zlíně, ale celý život žiji v Bystřici pod Hostýnem, okres Kroměříž. Protože jsem měl oba rodiče loutkářské ochotníky, nebylo ničím zvláštním, že jsem ve svých pěti letech dostal na Vánoce malé loutkové divadlo. Hrál jsem s loutkami pro své vrstevníky z ulice, a to tak vehementně, až loutkám začaly upadávat jejich sádrové nožičky.

První větší kontakt s loutkovým divadlem jsem ale zažil až ve svých osmnácti letech, když jsem požádal rodiče, zda by mne nevzali do loutkového divadla v našem městě, kde zrovna nacvičovali pohádku Drak. Tam mne principál vyzval, abych si zkusil marionetovou loutku rozehýbat. Výsledkem bylo, že mi hned v této pohádce nabídl roli loutkovodiče, a tak jsem u tohoto amatérského divadla zůstal od roku 1965 až do zrušení tohoto divadla v roce 1971, kdy město dalo přednost svazákům, kteří si z divadla udělali svůj svazácký klub. - Vedení města si brzy uvědomilo, že to nebylo nejlepší řešení, a snažilo se nám nabídnout náhradní řešení, ale po roce činnosti, v roce 1972, byla činnost loutkového divadla ukončena.

V roce 1980 jsem se pokusil ze zbylých členů souboru utvořit nový tým. Podařilo se mi přesvědčit několik dalších zájemců, a tak jsme s pomocí několika nadšenců svařili rám na přenosné jeviště loutkového divadla a za velmi svízelných podmínek jsme činnost obnovili. Při každé zkoušce jsme museli pjeviště donést a poskládat, a po zkoušce zase rozebrat a odnést. Asi bychom tak hráli dodnes, kdyby nepřišel rok 1989 a pak restituce.

Budovu kulturního domu chtělo získat více zájemců, až nakonec objekt odkoupilo město. Budova měla být přebudována a s loutkovým divadlem se tam nepočítalo.

Psal se rok 2000, když bystřický Sokol dostal také v restituci zpět svou sokolovnu. A vedení Sokola mi také nabídlo prostory sokolovny k vybudování nového loutkového divadla. Považoval jsem to za výzvu - zbudovat loutkové divadlo v prostorách, kde hrávalo sokolské loutkové divadlo od postavení sokolovny v roce 1922 až do roku 1951. Opět se svépomocí budovalo, a tak jsme mohli na Vánoce 2004 uvést první loutkové představení. Stal jsem se vedoucím souboru, režisérem, upravovatelem textů, skladatelem textů k písničkám, které zpěstřily pohádku a mnoha dalších divadelních profesí. Každý rok jsme měli dvě premiéry. Vždy na velikonoce a na Vánoce. Celkově za rok to bylo asi osm až deset reprízovaných představení. - V posledních letech to byly např. tyto pohádky:

O nespokojeném kohoutkovi – J. Kopenc, **Kašpárek vaří živou vodu** – Fr. Čech, **Kašpárek vždy vítězí** – Fr. Čech, **Čert a Káča** - P. Wenigová, **Míček Flíček** – J. Malík, **O pyšné princezně** - upraveno podle pohádky B. Němcové, **Perníková chaloupka** - upraveno podle stejnojmenné pohádky, **Pohádka lesa** - J. Knotek, **Vánoční pohádka** - upraveno podle hry K. Baláka, **Zvířátka a loupežníci** - upraveno podle stejnojmenné pohádky.

V roce 2020 a pak i v roce 2021 nás zasáhl, tak jako jiné instituce, Covid-19, přestalo se hrát a naše činnost se tím velmi omezila. Doufáme, že v příštích letech dojde v tomto směru ke zlepšení situace, protože stagnace nikomu a ničemu neprospívá.

Vladimír Macenauer, principál L.D. Sokol v Bystřici pod Hostýnem

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
ORLÉ ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J.K. TYLA

Vladimíru Macenauerovi

za zásluhy o sokolské divadlo

Praha 1. června 2020

...

**Galerie nositelů
Zlatého odznaku
J. K. Tyla
2020-21**